

דברי הכפר

ביום השביעי והאחרון של חג הסוכות מופיע יום מיוחד: יום הושענא רבה. בזהר נאמר על יום זה כי "ביום השביעי של חג [הסוכות] הוא סוף דין העולם ופתקים יוצאים מבית המלך." כך פשט האיחול בארמית "פתקא טבא" [=פתק טוב] או באידיש "א גוטן קוויטל".

וביום שאחריו אנו חוגגים את **שמחת תורה** שהוא מועד יהודי המציין את סיום המחזור השנתי של קריאת התורה והתחלת מחזור חדש. ביום זה קוראים את הפרשה האחרונה בתורה, פרשת וזאת הברכה, ומיד אחריה את תחילת הפרשה הראשונה, פרשת בראשית.

גיליון מס. 2640 *כ"א תשרי תשפ"א *9 באוקטובר 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

• על קורונה כבר דברנו?

ושוב אנו בסגר, ושוב החנויות סגורות, ושוב עסקים נפגעים, ושוב נפגעים מאות אלפי מובטלים או אלה שהוצאו ל"חופשה" ללא תשלום, ושוב ילדים נמצאים בבית במקום להיות בגנים ובבתי הספר. אבל ההבדל בין הגל הראשון לגל השני הוא עצום, הן בכמות הנדבקים והן במשמעת הציבור, וייתכן שהדברים קשורים זה בזה. מידת הצפצוף על ההנחיות, על הממ"ש (מסיכות, מרחק ושטיפת ידיים) גדלה מאד. הרבה אנשים כועסים על המנהיגים שלנו, על הצפצוף הארוך שלהם על ההנחיות – ליל הסדר היה נקודת השבר באמון במנהיגים. הרבה אנשים חושבים שהם יודעים טוב יותר (קראתם את הדברים ההזויים שכתבה מישהי ב"פרגונים", שהוכח במחקרים שהמסכות גורמות לסרטן!!!! ...) ומכאן קצרה הדרך להחלטה ש"אני יודע טוב יותר מה נכון לעשות" ולכן אני גם אעשה מה שבראש שלי.

גם אצלנו בכפר הנשיא, אני מרגישה התרופפות ביחס למגפה: זלזול במסכות, כולל של ממלאי תפקידים היושבים בישיבות מרובות משתתפים, ללא מסכות, הפרה של הוראות הבידוד והסגר, התקהלויות מיותרות, ובעיקר האמירה (שוב ב"פרגונים"):
שאלה שהם בקבוצת סיכון, הם אלה שצריכים לקחת אחריות על עצמם, במלים אחרות הקהילה שלנו אינה אחראית לחבריה – כל אחד דואג לעצמו. לא זאת הייתה האווירה בגל הראשון.

לפני שבוע דווחנו שהתקיים כאן דיון עם כל צמרת המשטרה, משמר הגבול וכו' וכו' על תחושת הבטחון שלנו כאן בכפר הנשיא ועל דרכים לפעול לשיפור המצב. אינני מזלזלת בצורך הזה בבטחון מפני פורעים ופושעים מחוץ לקיבוץ, אבל אני מרגישה שהבטחון שלנו בכל מה שקשור למניעת התפשטות המגפה – אינו מקבל מענה הולם.

אינני מרגישה שהיום, ההנהלה מחויבת למניעת התפרצות המגפה אצלנו. אני מצפה שההנהלה תקיים ישיבה מיוחדת ותחדד את האחריות שלה ושל כולנו לבריאותנו, גם באמירה וגם במעשה. עד כה "יצאנו בזול" באופן יחסי, נקווה שהמזל ימשיך להאיר לנו פנים, למרות שאנחנו משחקים ברולטה רוסית.

• תש"ף – שנת הזום שלי

(את הפרק הזה כתבתי בין הגל הראשון לשני. זוהי הגרסא המותאמת לתשפ"א.)

ממש קשה להאמין: יישומון (אפליקציית) הזום, נמצא בעולם כבר 8 שנים. כשהושק לציבור ב-2013, השתמשו בו 100 איש. כעבור שנתיים כבר היו 40 מיליון משתמשים. אין לי נתונים על מספר המשתמשים ב-2019, אבל על פי ויקיפדיה, בעקבות משבר הקורונה חל גידול של 67% במספר המשתמשים...

ואילו אני, עד פברואר השנה בקושי ידעתי שיש מין דבר כזה, אבל עם התהדקות הסגר, הבנתי שכדאי מאד להצטרף. איך עושים זאת? כמובן, פונים לעזרתו של הנכד. נכדי, אלון, גר, אמנם במרחק של 100 מטר מביתי, אבל כשהתחיל הסגר, הוא מתוך דאגה לשלומי, העדיף להנחות אותי באמצעות הטלפון והמחשב. וכך בעזרת הווטסאפ ומול המחשב, בשיעור של למידה מרחוק, הצלחתי להתקין את התכנה, וכעבור כמה ימים כבר השתמשתי בה ללא קושי.

בסך הכל עברו מאז שבעה חדשים בלבד, ומה נתן לי הזום בשבעת החדשים האלה, חוץ מהאפשרות לקיים את ליל הסדר עם המשפחה? בעיקר למידה מרחוק:

- למידה מרחוק א': לפני כשנה חיפשתי דרך ללמוד מיינדפולנס, שהוא תהליך רוחני, משולב במדיטציה, של הבאת תשומת לב מכוונת ובלתי שיפוטית לחוויות המתרחשות בזמן הווה, ובקיצור, דרך להפגת מתחים. מכיוון שהמקום הקרוב ביותר ללמוד בו היה טבעון וטבעון, נראתה לי רחוקה מידי רק בשביל שיעור אחד בכל פעם, (עם כל המתחים של הנהיגה הלך וחזור לכל מפגש...), לכן הסתפקתי בספרים שקניתי, ובמה שמצאתי באינטרנט. והנה, עם בוא הקורונה והסגר, נוצרה ההזדמנות ללמוד באמצעות תכנת זום, כשאני יושבת בחדרי ולומדת. ומאז, אחרי שסיימתי את הקורס, אני ממשיכה להשתתף בסדנאות, מדיטציה מודרכת מידי בוקר והרצאות. – הכל בזום! לא צריך לנהוג שעות, לא צריך לחפש חנייה, הכל אצלי בבית!
- למידה מרחוק ב': אנחנו חברים בקהילה הקונסרבטיבית "ואהבת" בזכרון יעקב. הקהילה מקיימת בנוסף לכל התפילות, גם סדרה של הרצאות ופעילויות נוספות. אנחנו אוהבים מאד את הקהילה והצטרפנו כחברים, משלמים את דמי החבר כסדרם, אבל להגיע ממש לפעילויות ולתפילות? מעט מאד. שוב אותו הסיפור: לנהוג שעה ורבע לכל כיוון? ובמיוחד כשההרצאות מתקיימות בשעות הערב, ואחר כך צריך להתחיל לנהוג בחזרה? לא תודה... באה הקורונה, בא הסגר, כול פעולות הקהילה עברו לזום: קבלת שבת, לפני כניסת השבת, הבדלה, אחרי צאת השבת, והרצאות מרתקות, חלקן הרצאות של אלישע שלנו, חלקן של חברים בעלי שיעור קומה וידע בקהילה. במשך כמה שבועות יכולתי להשתתף בכל אלה, כשאני נשארת על הכסא שלי, מול המחשב.
- למידה מרחוק ג': במשך שנים רבות היה אריה נוסע פעם בחודש למוזיאון ארץ ישראל בתל-אביב להרצאה של "קתדרה", ההרצאות מעולות במבחר של נושאים. שנה אחת הצטרפתי גם אני, אבל – ואתם כבר בוודאי מנחשים: "מה, לנסוע שלוש שעות לכל כיוון בשביל הרצאה של שעה וחצי?". שנה אחת כמעט התפיתי, כי סדרת ההרצאות של חיים באר על "תמול שלשום" מאת עגנון, משכה אותי מאד מאד. ואז התברר, שההרצאה מתקיימת בין השעות 19.30 – 21.00, וכבר אין אוטובוס הביתה, ולמחרת בבוקר אני מלמדת בתל-חי... כך שבלב כבד נאלצתי לוותר... באה הקורונה, בא הסגר, ו"קתדרה", לאחר הפסקה שנכפתה עליה, חידשה את פעילותה באמצעות הזום. אריה המשיך בתוכנית הקבועה שלו ואני נרשמתי להרצאות בכמה קורסים, כולל של חיים

באר על עגנון. בשנה הבאה קתדרה, גם אם תחזור למתכונת הקודמת, תמשיך, במקביל, לשדר את ההרצאות בזום. ואכן, כבר נרשמתי לשני קורסים, (האחד אצל חיים באר על ביאליק). ובנוסף נרשמתי לקורס במכללת תל-אביב יפו על תולדות האמנות הישראלית.

אני מזמינה את מי שרוצה להצטרף אלי ללמידה הזאת ליצור אתי קשר.

עד כאן על שבחי הזום. בשבוע הבא אנסה להתייחס למחירים שגובה מהפכה זאת, בסופו של דבר "אין ארוחות חינם".

• 65 שנים לגרעין ה'

בדצמבר הקרוב ימלאו 65 שנים להכרזה על הקמת גרעין חדש של תנועת הבונים בריטניה, הלא הוא גרעין ה', שבא להשלים את קיבוץ כפר-הנשיא. בהתייעצות עם עורכת "דברי הכפר" החלטנו להקדיש גיליון מיוחד ליובל זה.

אני מזמינה חברי גרעין ה' אשר רוצים לכתוב ו/או להתראיין לגיליון המיוחד הזה ליצור אתי קשר. הכוונה היא גם לכנס קבוצות קטנות (4 – 6 אנשים) לשיחה משותפת ולהעלאת זיכרונות בצוותא. מוזמנים גם אלה שלא הייתה להם הזכות להימנות על חברי הגרעין, להעלות את זיכרונותיהם ותובנותיהם. מי שמעוניין – אנא צרו קשר איתי או עם שושנה שרקי.

שבת שלום וחג שמח

תמר וולפין

לדר' זיאד ולרעייתו

מזל טוב להולדת הבן.

מזל טוב לאחיו של התינוק החדש

רוב נחת לכל המשפחה המורחבת

פרופיל 97 / אבי רוזנקרנץ

שלום לכולם

לא כך רציתי/קיוויתי, לסיים את עונת הרחצה בבריכה. אם כי להודות על האמת החשש הזה והתחושה שאנו חיים בזמן שאול הייתה באוויר כול הזמן... התחלנו את העונה באיחור, בעיקר בגלל אי הוודאות, האם בכלל נוכל לפתוח את הבריכה. ההכנות צלעו, וכמעט כול מה שהיה יכול להשתבש, אכן קרה, כולל היעדרות של בעלי התפקידים המתוכננים. ובכול זאת, **אריק לינטון** נרתם למערכה ואני מודה לו מאוד כי היה הראשון ש"קפץ" למים, תרתי משמע - ועשה ככול שביכולתו כדי להעמיד את הבריכה במצב שיאפשר לקבל אישור פתיחה בכלל... במקביל התכנסנו ועדת הבריכה (**רפי פרנק**, **נטע לינטון**, אנוכי - **אבי** וגל **סער**—שני חברי צוות נוספים לא הגיעו...) לדון איך ומה נעשה בעונה, מבחינת מחירי מנויים ויותר מכך, האחריות הכלכלית להוצאות הגדולות במיוחד לפני הפתיחה (הכנה, חומרים, אישורים ואגרות, בעלי מקצוע, ספקים למזון) וכמובן אחריות לבעלי המנויים במקרה בצורך להחזר כספי כזה או אחר... ההחלטה לא הייתה פשוטה, עלות הפעלת בריכה בעונה נעה בין 270,000 – 300,000 ₪!!! ובכול זאת החלטנו לצאת לדרך ולהתמודד בעתיד עם ההתפתחויות יהיו אשר יהיו. החלטנו לא לייקר את מחיר המנויים הבסיסי ולייקר רק במעט את מחירי כרטיסי האורחים (שלא האמנו שבכלל ניתן יהיה למכור...) וכך יצאנו לדרך, בדחילו ורחימו, בשבוע השני של חודש יוני. לא היה קל לשכנע בעיקר את המשפחות עם הילדים לעשות מנוי – להזכירכם: נאסר עלינו להפעיל את בריכת הפעוטות (חלקם אף הצטייד בבריכות גינה פרטיות, כאלו או אחרות). הראשונים היו כרגיל הוותיקים המחכים לבריכה בכיליון עיניים ולאט לאט הצטרפו עוד ועוד, עד שהגענו לכ-250 מנויים מכול הסוגים בתוספת כול הילדים. מי שיעשה חשבון פשוט של סה"כ עלות הפעלה לחלק למספר המנויים המקומיים שאפשר לגייס... יבין שמאוד קשה עד בלתי אפשרי להגיע לאיזון תפעולי ברמת המחירים האלה של המנויים גם לאחר שאנו לוקחים בחשבון את ההכנסות מכרטיסי אורח והמזון. כול הנושאים האלה יעלו על השולחן כשנגיע לדון בעונה הבאה שלפחות אי"ה לא תהיה בצל מגפת הקורונה...

הצלחנו לעשות את קורס הריענון של המצילים ולשמחתי הגדולה הרבה חבר'ה צעירים שלנו נרשמו ועברו את הריענון בהצלחה - הם המחליפים את דור המצילים הוותיק (בעיקר המצילות). **מיקי אבשלום** מראש פינה קיבל על עצמו להיות המפעיל הראשי של הבריכה, בגיבוי ועזרה של **יזהר (קזי)** מאיילת השחר. **דורית**, אשתי שתחייה לקחה על עצמה להיות מצילה ראשית עד שתוכל לשוב לעבודתה בקופת חולים, עופר שחרור נרתם לעזור בכול הקשור לצד הטכני שלא קשור בחדר המכונות אלא בתפעול

השוטף, וכמובן צוות המצילים שכלל את **אריק אלייב**, **הדס וייסבקר**, האחים לבית **ג'קסון עומרי ויוחאי**, **שרית קולינס**, **גבי טנא**, **מתן**, ו **מיקי** המפעיל שהוא גם מציל לעת הצורך. ויש גם את נועה מעיין שיחד עם דורית פתחו את הברכה בשעה 5.30 כל בוקר - למשכימי הקום.

אין לי מספיק מילים להודות לכולם על האחריות והרצינות שהפגינו לאורך העונה כולה. לחברי ה"שומר החדש" שהגיעו בשמחה לעזור כול פעם שנדרשו, ואפילו תרמו ספסל גינה נהדר שהכינו, לפרנקי גליק הנהדרת שהתנדבה להוסיף צבע, בטיפול מסור בצמחיה שטיפחה ודאגה להשקות, גם בימים קשים שהראש והדאגות היו במקום אחר. ולכול מי שתרום גם ברצון טוב לאווירה הטובה בברכה, בשמי ובשמכם אני אומר לכולם: תודה!

הימים נקפו, כול יום שעבר כשהברכה פתוחה הודיתי לאל, עולה על יצועי בתקווה לא לקבל בשורת איוב של סגירה למחרת. אי הוודאות כירסם אצלי חלק גדול מההנאה בעובדה שהברכה בכול זאת פתוחה.

הבעיות בהפעלה לא פסקו בעיקר בנושא צריבות העיניים, הגם שהמים היו ראויים לשימוש מבחינת הערכים שדורש משרד הבריאות, ניסינו שוב ושוב להבין מה לא בסדר, עד שנאלצנו להחליף את החברה הנותנת לנו את השירות והחומרים, ואז הגענו לרמת שביעות רצון מניחה את הדעת.

בצער גדול על חברים וותיקים לא מעטים שהחליטו מסיבות בריאותיות כאלו ואחרות למנוע מעצמם את ההגעה לברכה, שעושה להם (לדבריהם) רק טוב - שמחתי על כול אחד שהתגבר על החשש וקפץ למים תרתי משמע.. הנהגתי עבורם שעות נפרדות כדי שיוכלו להיות לבד ללא חשש והצלחנו לעמוד בזה פחות או יותר לשביעות רצונם. ידעתי שזה לא עניין כלכלי אלא חברתי מהמעלה הראשונה, ועל כך גאוותי הגדולה.

גיליתי אנשים נהדרים, נדיבים, המוכנים לתרום - גם במובן הכספי של המילה - ולהנות ממה שיש, ויש הרבה (כי אכן יש לנו פנינת גן עדן קטנה וייחודית). הצלחנו להפעיל רצוף את הברכה 28 ימים עד הסגירה הראשונה שלשמחתי נמשכה רק 4 ימים, ולאחר מכן עוד 69 ימים עד הוראת הסגירה האחרונה, סה"כ 97 ימים של בריכה פעילה. הגם שרוב הבריכות הציבוריות פועלות בחודשי הקיץ בלבד (יוני - יולי - אוגוסט) האמנתי שנוכל להמשיך כמתוכנן גם בספטמבר ואפילו עד מחצית אוקטובר (לאחר החגים) במיוחד כאשר מזג האוויר משתף פעולה...

הוראת הסגירה החד משמעית שכה חששנו ממנה אכן הגיעה (18/9). למרות רעיונות מקוריים של חברים, להכריז על המקום כ"מקווה" או כאתר הפגנות ואפילו לערוך מגבית כדי לשלם את הקנסות במקרה שיוטלו... קיבלתי בהכנעה את החלטת ההנהלה וצח"י להישמע להנחיות... כול כך לא מתאים לי להיות "המבוגר האחראי" ולקבל את הדין אבל כנראה שגם אני מזדקן...

הסגירה הכפויה תפסה אותי במהלך ההכנות לאירועי סוף העונה שהתגלגלו במוחי, ועדיין אני בתקווה שיוכלו להתקיים... כמו גם בבדיקות איך זה קרה שהפכנו לברכה ציבורית המחויבת להוראות משרד הבריאות, ומה צריך לעשות כדי לשוב ולהיקרא בריכה פרטית. בנוסף לבדיקות שהתחלתי לעשות עם גורמים שונים בקשר לעתיד, כמו התקנת תאורה שתאפשר שחייה לילית, קירוי הברכה שתאפשר הרחבת חודשי עונת השחייה ואפילו הקמת חוות סולרית שתאפשר לחמם את מי הברכה בחודשי החורף ולייצר חשמל למכירה בעודפים. לצערי הכול נתקע עקב העלמותו של הטלפון שלי עליו היו לי כול ההתקשרויות עם הגורמים השונים... מבטיח להתאושש ולהתחיל הכול מחדש.. בינתיים אני מבקש מכול מי שנותר בידיו כרטיסי אורח לשמור אותם. עוד יעשה בהם שימוש...

נ.ב. הכתבה הנ"ל נכתבה סמוך מאוד להטלת הסגר כאשר עדיין האמנתי שנוכל לפתוח את הברכה ולו לאירועי סיום העונה שתכננתי. בינתיים ממש היום ה-6/10 היה היום האחרון לטיפול במי הברכה לעונה הזאת...כמה סמלי שזה בדיוק השנה ה-47 למלחמת יום כיפור... הקורונה היא יום הכיפור העולמי

אבי

דו"ח מימי קורונה

לכל אוהבי ומוקירי זכרי, הריני לבשר לכם שבעיצומם של ימים קשים אלה שמתי נפשי בכפי וביום האחרון להיותי בבידוד, יום ראשון ה-4.10 למניינם, שמתי פני אל עיר המחוז כרמיאל כדי לעשות בדיקת קורונה .

כידוע לכל וגם לפי Waze העיר המעתיירה כרמיאל, עיר ואם בישראל, שוכנת כשלושים וחמש דקות מכפר הנשיא של נסיעה מתונה, ושני מחסומי משטרה המוסיפים כל אחד בתורו עוד 25 דקות מינימום לזמן הנסיעה. התור שנקבע לי היה לשעה 15:15. יצאתי כשעה לפני הזמן המיועד והגעתי לתחנת הבדיקה כחצי שעה באיחור .

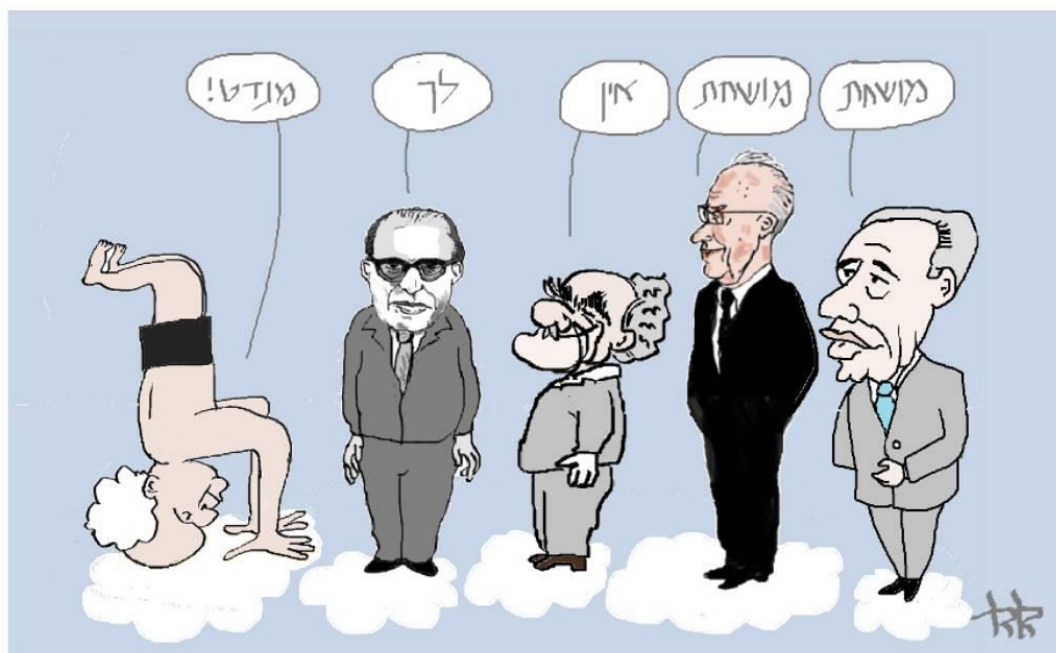
למוד ניסיון קודם בהמתנה בתור במכונית ללא שירותים בסביבה ובהתחשב בגילי המתקדם, הצטיידתי בבקבוק פלסטיק של ליטר וחצי, דבר שהוכיח את עצמו כמעשה נבון ביותר בעתיד הקרוב של יום ראשון דנן ודי לחכימא .

כאשר הגעתי כאמור באיחור של חצי שעה כשגרני צחיח מצרחות ותחינות אל שוטרי המחסום שאני מאחר לבדיקה, מצאתי עצמי בתור ארוך של מכוניות שהתנהלה במתינות לאיטו. לאחר עוד רבע שעה בבקבוק הפלסטיק הגואל הציל אותי מצרה גדולה. עד שהגיע בחור לבוש בחליפת חלל והורה לי לפתוח חצי חלון ובזהירות כאילו שהייתי שרה נתניהו הושיט מטוש מאיים וציווה עלי לפתוח פה גדול ולא לעשות אההה. לא הספקתי להגיד ג'ק רובינסון והמטוש חדר דרך פי אל הוושט הסתובב שם והגיח החוצה. עודני מתאושש מהחדירה הנמרצת לגרני הגיעה פקודה נוספת להטות את ראשי לאחור ולפתוח את הנחיר ככל האפשר, הפעם המטוש חדר באבחה חדה עד לקליפת המוח ויצא החוצה כשלפחות לפי תחושתי גרד לי כמה תאים אפורים שאהיה זקוק להם מאוד בעתיד. ואז האסטרונאוט הניף בידו בידידות בישר לי בצהלה שתמו ייסורי והורה לי לנוע קדימה.

את הדרך חזרה אני זוכר די במעומעם. כל הלילה לא ישנתי מהמתח לקראת תוצאות הבדיקה. ובצהרי היום שלמחרת לאחר כסיסת כל הציפורניים בידיים ולאחר מכן מחוסר ברירה באצבעות הרגליים, הגיעה התשובה הנחרצת . ובכן יצאתי שלילי כראוי לטיפוס נגיבי וחמוץ שכמותי. ורק לכם, אוהבי ומוקירי זכרי, אגלה שאני מרגיש עכשיו במעלות קדושים וטהורים כזוהר הרקיע מזהירים. או בקיצור אין לי קורונה.

בצילום: עמדת קורונה גנרית אי שם ברחבי ישראל (את העמדה בכרמיאל לא הצלחתי לצלם משום שהייתי נסער מדי).

ימי הולדת

10.10 נופר גודמן

11.10 טל סולומון

12.10 אבלין ואלך
סלע טיקוצ'ינסקי
מעין נוי ולך

13.10 בני פורסטר – בן 90

עירית ינטיס

ארז מירב

אביבית סבאן

15.10 רענן טנא

ושמחת בחגך

מילים: דודו ברק

ושמחת בחגך
והיית אך שמח.
אודם החמה על ימך
וממול גנך פורח.

מלאכים חגים מעליך,
המה על משמר חיך.
והחג דואה והחג גואה
והחג עולה זורח.

אמן!

בריאות לכולנו

משולחן העורכת

הכל שלם כפי שהוא / דינה אייזן

פעמים רבות חשבתי שאין טעם לעשות משהו אלא אם התוצאה תהיה מושלמת. כמה פעמים לא קניתי וילונות לסלון מחשש שלא יהיו בדיוק מתאימים, או לא כתבתי מכתב לעיתון כי פחדתי שלא יהיה מנוסח כהלכה או לא התחלתי פעילות גופנית כי התנאים לא היו אידיאליים ועוד ועוד דוגמאות לפרפקציוניזם.

לעיתים החששות נראו לי כנובעים מאצילות הנפש שלי לעשות את הדברים "כמו שצריך". בסוף לא עשיתי כלום.

בנוסף לכך, התייסרתי רבות מספרים שלא השלמתי את קריאתם, ממחרזות חצי עשויות, ממאמרים שלא זכו לראות אור. כיצד אדע מה לעשות ומתי לא לעשות? כיצד לקבל פתרון שהוא רחוק ממושלם?

תחילה יש להכיר באופיו האשלייתי של ה"מושלם", מושג שהוא המצאה אנושית, פרי הדמיון שלנו ואין בו ממשות.

צ'רצ'יל אמר שאת המשפט "אין דבר ראוי אלא המושלם", ניתן לתאר כשיתוק. מושלם, יש כנראה רק בקופת חולים.

השורש של המילה מושלם, הוא שלם. זהו שורש של שלום, שלום עם עצמי.

ובשביל לעשות שלום עם עצמי כל שעלי לעשות הוא לזהות את הרצון לשלמות, להכיר בו, לרשום אותו כמיותר על שדה ההכרה, לקבל את עצמי כפי שאני היום. ולהמתין.

**ולהשלים עם מציאות כמו שהיא לפעמים נכפית עלינו.
זו שלמות? השלמה? שלום?**

הכל שלם כפי שהוא

חג – שמח

